

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 21. august 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-445/19	<p>Viasat Broadcasting UK (ulovlighedsrenter, TV2) <u>Emne:</u> TV2 og spørgsmålet om ulovlighedsrenter</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også i en situation som den foreliggende, hvor den ulovlige statsstøtte udgjorde public service-kompensation, der efterfølgende er fundet forenelig med det indre marked efter TEUF artikel 106, stk. 2, og hvor godkendelsen er sket på grundlag af en vurdering af hele public service-virksomhedens samlede økonomi, herunder dens kapitalisering? 2) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også beløb, som under omstændigheder som i den foreliggende sag er overført fra støttemodtageren til tilknyttede virksomheder i henhold til en offentligretlig forpligtelse, men som ved en endelig kommissionsafgørelse er kvalificeret som en fordel i TEUF artikel 107, stk. 1's forstand til støttemodtageren? 3) Gælder forpligtelsen for en national domstol til at pålægge en støttemodtager at betale ulovlighedsrenter, jf. CELF-dommen, også statsstøtte, som støttemodtageren under omstændigheder som i den foreliggende sag har modtaget fra en offentligt kontrolleret virksomhed, idet sidstnævntes midler delvist hidrører fra salg af støttemodtagerens ydelser</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kulturministeriet Erhvervsministeriet Kammeradvokaten	GA	03.09.20
		Til orientering: Energistyrelsen		

C-336/19	<p>Centraal Israëlitisch Consistorie van België e.a.</p> <p><u>Emne:</u> Dyrevelfærd (rituel slagting)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), i Rådets forordning nr. 99/2009 af 24. september 2009 om beskyttelse af dyr på aflivningstidspunktet fortolkes således, at medlemsstaterne, som en undtagelse fra den i denne forordnings artikel 4, stk. 4, fastsatte bestemmelse og med henblik på at øge dyrevelfærden, kan udstede forskrifter som de i decretet van het Vlaamse Gewest van 7 juli 2017 »houdende wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren, wat de toegelaten methodes voor het slachten van dieren betreft« (regionen Flanderns dekret af 7.7.2017) »om ændring af lov af 14.8.1986 om beskyttelse af dyrevelfærden hvad angår tilladte metoder til slagting af dyr«) omhandlede, idet disse forskrifter dels indeholder et forbud mod slagting af dyr uden bedøvelse, der også gælder for rituelle slagtinger, dels fastsætter en alternativ bedøvelsesmetode for rituelle slagtinger baseret på en reversibel bedøvelse, der ikke må føre til dyrets død? 2. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er fornævnte forordnings artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), i den i første spørgsmål anførte fortolkning da i strid med artikel 10, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 3. Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, er fornævnte forordnings artikel 26, stk. 2, første afsnit, litra c), sammenholdt med denne forordnings artikel 4, stk. 4, i den i første spørgsmål anførte fortolkning da i strid med artikel 20, 21 og 22 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder derved, at aflivning af dyr efter særlige metoder, der er foreskrevet ved religiøse ritualer, kun må foretages i henhold til en betinget undtagelse fra pligten til at bedøve dyret (artikel 4, stk. 4, jf. artikel 26, stk. 2), mens der for aflivning af dyr under jagt, sportsfiskeri og i forbindelse med kultureller sportsarrangementer af de grunde, der er nævnt i betragtningerne til forordningen, gælder forskrifter, hvorefter disse aktiviteter ikke falder under forordningens anvendelsesområde og derfor heller ikke er omfattet af pligten til forudgående bedøvelse ved aflivning (artikel 1, stk. 1, andet afsnit, og stk. 3)?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Fødevarestyrelsen</p>	GA	10.09.20
----------	---	---	----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-742/18 P	Republikken Tjekkiet mod Kommissionen (appel) Påstande: — Domskonklusionens punkt 2 i Rettens dom i sag T-627/16 og den dertil hørende del af dommen ophæves. — Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1059 annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på 462 517,83 EUR i forbindelse med den generelle arealbetaling. — Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1059 annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på 636 516,20 EUR i forbindelse med investeringer i vinsektoren. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.09.20
C-784/18 P	Mellifera e. V. mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: 1. Rettens dom af 27. september 2018, Mellifera e. V. mod Europa-Kommissionen, T-12/17, ophæves, for så vidt som Retten forkastede første led af appellansens påstande (den appellerede doms præmis 18, første led) om annullation af indstævntes afgørelse af 8. november 2016, Ares(2016)6306335 og pålagde appellanten at betale sagsomkostningerne. 2. Indstævntes afgørelse, der er nævnt ovenfor i nr. 1, annulleres. 3. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.09.20
Forenede sager C-21/19-C-23/19	XN m.fl. 1. Er et stof, der ikke er et biprodukt som omhandlet i rammedirektivet om affald, pr. definition heller ikke et animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, således at dette stof ikke i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 er undtaget fra anvendelsesområdet for forordning 1013/2006? Eller er det ikke udelukket, at et stof omfattes af definitionen af animalske biprodukter som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter, hvis dette stof ikke opfylder betingelserne i artikel 5, stk. 1, i rammedirektivet om affald, således at det ikke uden videre omfattes af forordning 1013/2006? 2. Hvorledes skal en overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 forstås: Menes der hermed transporten (fra et land til et andet) af animalske biprodukter, uanset hvilken kategori materialet tilhører? Eller menes der hermed transport af det i artikel 48 i forordningen om animalske biprodukter fra 2009 (før artikel 8 i forordning 1774/2002) omhandlede materiale, der er begrænset til animalske biprodukter eller afledte produkter i denne bestemmelses forstand, altså kategori 1- og kategori 2-materiale, herunder forarbejdede animalske proteiner, afledt af kategori 3-materiale? 3. Såfremt der ved overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 også skal forstås transport (fra et land til et andet) af animalske biprodukter uanset hvilken kategori materialet tilhører, skal artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 da endvidere forstås således, at der hermed også menes overførsel af blandinger af animalske biprodukter og andre stoffer og i bekræftende fald, har	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	03.09.20

	mængdeforholdet mellem de animalske biprodukter og andre stoffer da betydning? Eller mister et animalsk biprodukt sin karakter af animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, og bliver det animalske biprodukt til affald som omhandlet i forordning 1013/2006 som følge af opblandingen med et andet stof?			
Forenede sager C-84/19, C-222/19 og C-252/19	<p>Profi Credit Polska m.fl.</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at direktivet ikke finder anvendelse på bedømmelsen af, om enkelte kontraktvilkår, som vedrører de renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, er urimelige, når en medlemsstats lovbestemmelser fastsætter et loft for disse omkostninger, idet de fastsætter, at der ikke kan stilles krav om betaling af renteafhængige omkostninger i forbindelse med en forbrugerkreditaftale, såfremt de overstiger det loft for renteafhængige omkostninger i forbindelse med en kredit, som er beregnet i henhold til lovbestemmelserne, eller det samlede kreditbeløb?</p> <p>2. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at et kontraktvilkår, der regulerer de renteafhængige omkostninger, som låntageren skal afholde og tilbagebetale sammen med lånet foruden renterne, og som er knyttet til selve aftaleindgåelsen og ydelsen af kreditten (i form af gebyrer, provisioner og omkostninger af anden art), ikke er underlagt en bedømmelse af deres eventuelle urimelighed i henhold til denne bestemmelse, hvis de er affattet klart og forståeligt?</p> <p>3. Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 fortolkes således, at kontraktvilkår, hvorved der indføres omkostninger af forskellig art, som er knyttet til ydelsen af en kredit, ikke er affattet »klart og forståeligt«, hvis det ikke fremgår af dem, hvilke konkrete modtydelser de afholdes for, og forbrugeren ikke kan se, hvad forskellen på dem er?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	03.09.20
C-186/19	<p>Supreme Site Services e.a.</p> <p>1(a). Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (omarbejdning) (EUT 2012, L 351, s. 1, herefter »Bruxellesforordning I-a«) fortolkes således, at en sag som den foreliggende, hvori en international organisation nedlægger påstand om (i) ophævelse af en arrest foretaget af modparten i en anden medlemsstat, og om (ii) forbud mod, at modparten af de samme faktiske grunde på ny foretager arrest, og til støtte for disse påstande påberåber sig eksekutionsimmunitet, helt eller delvis må anses for at være en sag på det civil- og handelsretlige område som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Bruxellesforordning I-a?</p> <p>1(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 1(a) nogen betydning, og i bekræftende fald da hvilken, at retten i en medlemsstat har givet tilladelse til foretagelse af arrest for en fordring, som modparten hævder at have på en international organisation, og som er genstand for en hovedsag i denne medlemsstat, der vedrører en tvist på grundlag af en kontrakt om betaling af brændstoffer, der er leveret til en fredsbevarende mission, som gennemføres af en med denne internationale organisation forbundet international organisation?</p> <p>2(a). Såfremt spørgsmål 1(a) besvares bekræftende, skal artikel 24, nr. 5, i Bruxellesforordning I-a da fortolkes således, at i et tilfælde, hvor retten i en medlemsstat har givet tilladelse til</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Forsvarsministeriet Forsvarsministeriets Materiel- og Indkøbsstyrelse Kammeradvokaten	Dom	03.09.20

	<p>arrest, og denne arrest foretages i en anden medlemsstat, bliver retterne i den medlemsstat, hvor arresten er foretaget, enekompetente til at påkende en påstand om ophævelse af denne arrest?</p> <p>2(b). Har det ved besvarelsen af spørgsmål 2(a) nogen betydning, og i bekræftende fald hvilken, at den internationale organisation har støttet sin påstand om ophævelse af arresten på eksekutionsimmunitet?</p> <p>3. Såfremt det ved besvarelsen af spørgsmålet, om der er tale om en sag på det civil- og handelsretlige område som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Bruxellesforordning I-a, henholdsvis tale om en påstand, der omfattes af artikel 24, nr. 5, i Bruxellesforordning I-a, har betydning, at den internationale organisation har støttet sin påstand på eksekutionsimmunitet, i hvilket omfang er den pågældende ret da forpligtet til at afgøre, om anbringendet om immunitet skal tiltrædes, og gælder der herved den regel, at denne ret skal tage alle de oplysninger, den råder over, i betragtning, herunder i påkommende tilfælde modpartens indsigelser, eller en anden regel?</p>			
C-311/19	<p>BONVER WIN</p> <p>1) Finder artikel 56 ff. i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse på en national lovgivning (en almenyldig retsakt af bindende karakter i form af et kommunalt dekret), der forbyder en bestemt tjenesteydelse i en del af en kommune, blot fordi en af denne lovgivning berørt tjenesteyders kunder måtte komme eller kommer fra en anden EU-medlemsstat? Er en simpel påstand om den eventuelle tilstedeværelse af kunder fra en anden medlemsstat i givet fald tilstrækkelig til, at artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde finder anvendelse, eller er tjenesteyderen forpligtet til at bevise den konkrete levering af tjenesteydelser til kunder, som kommer fra andre medlemsstater?</p> <p>2) Har det betydning for besvarelsen af det første spørgsmål, at:</p> <p>a) den eventuelle restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser er betydeligt begrænset i både geografisk og indholdsmæssig henseende (potentielt anvendelse af en de minimis-undtagelse)</p> <p>b) den nationale lovgivning ikke synes, retligt eller faktisk, at medføre en forskellig regulering af situationen for enheder, der hovedsageligt leverer tjenesteydelser til statsborgere fra andre EU-medlemsstater på den ene side, og situationen for enheder, der fokuserer på et nationalt klientel på den anden side?</p>	<p>Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet</p>	GA	03.09.20
Forenede sager C-322/19 og C-385/19	<p>KS and MHK m.fl.</p> <p>(a). Kan der ved fortolkningen af et EU-retligt instrument, som gælder i en bestemt medlemsstat, når der samtidigt vedtages et instrument, som ikke finder anvendelse på den pågældende medlemsstat, da vedfortolkningen af det førstnævnte instrument tages hensyn til det sidstnævnte instrument?</p> <p>(b). Finder artikel 15 i direktiv 2013/33/EU om modtagelsesforhold (omarbejdning) anvendelse på en person, med hensyn til hvem der er truffet en afgørelse om overførsel i henhold til Dublin III-forordningen, forordning (EU) nr. 604/2013?</p> <p>(c). Er en medlemsstat ved gennemførelsen af artikel 15 i direktiv 2013/33/EU om modtagelsesforhold (omarbejdning) berettiget til at vedtage en generel retsakt, der reelt medfører, at ansøgere, der kan overføres i henhold til Dublin III-forordningen, forordning (EU) nr. 604/2013, tilskrives</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	03.09.20

	<p>forsinkelser i forbindelse med eller efter, at der træffes en afgørelse om overførsel?</p> <p>(d). Når en ansøger forlader en medlemsstat efter dér at have undladt at ansøge om international beskyttelse og rejser til en anden medlemsstat, hvor han eller hun ansøger om international beskyttelse og bliver genstand for en afgørelse truffet i henhold til Dublin III-forordningen, forordning (EU) nr. 604/2013, i henhold til hvilken han eller hun overføres tilbage til den første medlemsstat, kan den deraf følgende forsinkelse i behandlingen af ansøgningen om beskyttelse da tilskrives ansøgeren som omhandlet i artikel 15 i direktiv 2013/33/EU om modtagelsesforhold (omarbejdning)?</p> <p>(e). Når en ansøger kan overføres til en anden medlemsstat i henhold til Dublin III-forordningen, forordning (EU) nr. 604/2013, men denne overførsel forsinkes som følge af en sag om domstolsprøvelse anlagt af ansøgeren med den konsekvens, at overførslen suspenderes i henhold til rettens afgørelse om udsættelse, kan den deraf følgende forsinkelse i behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse da tilskrives ansøgeren som omhandlet i artikel 15 i direktiv 2013/33/EU om modtagelsesforhold (omarbejdning), enten generelt eller navnlig hvis det i disse sager kan fastslås, at domstolsprøvelsen åbenbart eller på anden vis savner grundlag eller udgør proceduremisbrug?</p>			
C-356/19	<p>Delfly</p> <p>1. Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingsafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EFT 2004 L 46, s. 1) forstås således, at bestemmelsen ikke kun regulerer pligten til at betale kompensation, men også hvordan denne forpligtelse skal opfyldes?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende; kan en passager eller den, der er indtrådt i hans rettigheder, faktisk kræve betaling af det beløb, der svarer til 400 EUR i en anden valuta, navnlig i den nationale valuta i det land, hvor den passager, hvis flyvning blev aflyst eller var forsinket, er bosat?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende; efter hvilke kriterier skal den valuta i hvilken en passager eller den, som er indtrådt i den pågældendes rettigheder, kan kræve betaling, fastlægges, og hvilken valutakurs bør finde anvendelse?</p> <p>4. Er artikel 7, stk. 1, eller andre bestemmelser i [forordning nr. 261/2004] til hinder for anvendelsen af bestemmelser i national ret om opfyldelse af forpligtelser, der kan medføre, at et søgsmål anlagt af en passager eller den, som er indtrådt i den pågældendes rettigheder, afvises udelukkende af den grund, at kravet fejlagtigt blev fremsat i den nationale valuta på passagerens bopæl, i stedet for i euro i overensstemmelse med forordningens artikel 7, stk. 1?</p>	Forbrugerombudsmanden Transport- og Boligministeriet	Dom	03.09.20
C-404/19 P	<p>Den Franske Republik mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 12. marts 2019 i sag T-26/18, Frankrig mod Kommissionen, ophæves delvist.</p> <p>— Der træffes endelig afgørelse i sagen, idet Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2017/2014 af 8. november 2017 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	03.09.20

	<p>medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garanti-fond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som Frankrig herved blev pålagt faste korrektioner på 100 % som følge af mangler i kontrolsystemet for arealstøtte i Haute-Corse.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>			
C-485/19	<p>Profi Credit Slovakia</p> <p>A.I. Skal bestemmelserne i artikel 107, stk. 2, i Občianský zákonník [den slovakiske borgerlige lovbog] om forældelse af forbrugerens ret til en objektiv forældelsesperiode på tre år – hvorefter forbrugerens ret til tilbagebetaling af en ydelse, som følger af et urimeligt kontraktvilkår, også er genstand for forældelse, når forbrugeren ikke selv er i stand til at vurdere det urimelige kontraktvilkår, og denne forældelsesfrist også begynder at løbe i den situation, hvor forbrugeren ikke havde kendskab til, at kontraktvilkåret er urimeligt – fortolkes således, at de er i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartrets artikel 47«) og, implicit, forbrugerens ret til et effektivt retsmiddel?</p> <p>II. Såfremt bestemmelserne om forældelse af forbrugerens ret til en objektiv forældelsesperiode på tre år uanset forbrugerens manglende kendskab er forenelige med chartrets artikel 47 og effektivitetsprincippet, ønsker den forelæggende ret herefter oplyst om: en sådan national praksis, hvorefter forbrugeren bærer bevisbyrden med henblik på for retten at godtgøre, at de personer, der handler på kreditgivers vegne, havde kendskab til, at kreditgiver tilsidesætter forbrugerens rettigheder – i det foreliggende tilfælde havde kendskab til den omstændighed, at kreditgiver ved ikke at angive de nøjagtige årlige omkostninger i procent tilsidesætter en retsregel – og godtgøre kendskab til den omstændighed, at lånet i et sådant tilfælde er rentefrit, og at kreditgiver gennem opkrævning af renterne har opnået en ugrundet berigelse, er i strid med chartrets artikel 47 og effektivitetsprincippet?</p> <p>III. Såfremt det i artikel A, punkt II, omhandlede spørgsmål besvares benægtende, over for hvilke personer blandt kreditgivers direktører, selskabsdeltagere eller salgsrepræsentanter skal forbrugeren da godtgøre det kendskab, der er omhandlet i det i artikel A, punkt II, anførte spørgsmål?</p> <p>IV. Såfremt det i artikel A.II omhandlede spørgsmål besvares benægtende, hvilken grad af kendskab er da tilstrækkelig for at nå det tilsigtede mål, dvs. bevis for leverandørens forsæt til at overtræde de pågældende bestemmelser på det finansielle marked?</p> <p>B.I. Er virkningerne af direktiverne og praksis fra EU-Domstolen vedrørende dette emne, dvs. Rasmussen, C-441/14, EU:C:2016:278, Pfeiffer, C-397/01 – C-403/01, EU:C:2004:584, præmis 113 og 114; Küçükdeveci, C-555/07, EU:C:2010:21, præmis 48, Impact, C-268/06, EU:C:2008:223, præmis 100, Dominguez, C-282/10, præmis 25 og 27, og Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, præmis 38, til hinder for en sådan national praksis, på grundlag af hvilken den nationale ret er nået frem til en konklusion om en fortolkning i overensstemmelse med EU-retten uden at anvende fortolkningsmetoder og uden en behørig begrundelse?</p> <p>II. Såfremt retten, efter anvendelsen af fortolkningsmetoder, herunder bl.a. en formålsfortolkning, en historisk fortolkning, en systematisk fortolkning, en logisk fortolkning (en</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Forbrugerombudsmanden Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen</p>	GA	03.09.20

	<p>modsigelseslutning, en reductio ad absurdum), og efter anvendelsen af den nationale retsorden som helhed med henblik på at nå det mål, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, litra h) og i), i direktiv 2008/48 (herefter »direktivet«), kommer frem til den konklusion, at en fortolkning i overensstemmelse med EU-retten bevæger sig i retning af en situation contra legem, er det da muligt – ved f.eks. at foretage en sammenligning med forholdene ved forskelsbehandling eller beskyttelse af arbejdstagere – at anerkende en direkte virkning af de ovennævnte direktivbestemmelser for at beskytte virksomheder i forhold til forbrugerne i kreditforhold og undlade at anvende den lovbestemmelse, som er i strid med EU-retten?</p>			
Forenede sager C-503/19 og C-592/19	<p>Subdelegación del Gobierno en Barcelona m.fl. Sag C-503/19 vedrører:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Er en fortolkning ved nationale domstole, hvorefter en straf af enhver karakter er tilstrækkelig til at nægte adgang til status som fastboende udlænding, i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, og artikel 17 i direktiv 2003/109? 2) Skal den nationale domstol skal tage hensyn til andre faktorer, ud over faktorer som straffens grovhed og varighed, den fare, som ansøgeren udgør for samfundet, varigheden af dennes hidtidige lovlige ophold og de bånd, som vedkommende har knyttet til landet, og dermed foretage en samlet vurdering, hvorunder der tages hensyn til alle disse faktorer? 3) Skal direktivets artikel 6, stk. 1, fortolkes således, at den er til hinder for, at det i henhold til national ret er tilladt, at status som fastboende udlænding i henhold til artikel 4 kan nægtes af grunde, som vedrører hensynet til den offentlige orden eller sikkerhed, uden at der er taget stilling til, om de kriterier, der er indeholdt i direktivets artikel 6, stk. 1, og artikel 17, er opfyldt? 4) Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 17 i direktiv 2003/109 fortolkes således, at den nationale domstol i henhold til Domstolens praksis om direktivers vertikale virkning er bemyndiget til og direkte kan anvende bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, og artikel 17 med henblik på at vurdere virkningerne af, at der foreligger tidligere straffe under hensyn til, hvor grov overtrædelsen er, dommens varighed og den fare, som ansøgeren udgør? 5) Skal EU-retten, navnlig retten til adgang til status som fastboende udlænding, samt princippet om klarhed, princippet om gennemsigtighed og princippet om forståelighed, fortolkes således, at den er til hinder for, at de spanske domstole fortolker artikel 147-149 i kongeligt dekret nr. 557/2011 og artikel 32 i lov nr. 4/2000, således at de nægter at give status som fastboende udlænding af grunde, som vedrører hensynet til den offentlige orden og den offentlige sikkerhed, selv om det af disse bestemmelser ikke på en klar og gennemsigtig måde fremgår, at de nævnte grunde kan anføres som begrundelse for at nægte en sådan status? 6) Er det i overensstemmelse med princippet om den effektive virkning af direktiv 2003/109, og navnlig direktivets artikel 6, stk. 1, når en national bestemmelse og domstolens fortolkning heraf gør det vanskeligere at få adgang til status som fastboende udlænding og lettere at få adgang til midlertidigt ophold? <p>Sag C-592/19 vedrører:</p>	Udlændinge- og Integrationsstyrelsen	Dom	03.09.20

	Skal artikel 4 og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2003/109/EF fortolkes således, at en straf af enhver karakter er tilstrækkelig til at nægte adgang til status som fastboende udlænding, idet det ikke er nødvendigt at tage hensyn til varigheden af opholdet og tilknytningen til opholdslandet?			
C-539/19	Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände Skal artikel 6a og artikel 6e, stk. 3, i forordning (EU) nr. 531/2012 fortolkes således, at mobilkommunikationsudbydere den 15. juni 2017 automatisk skal overføre gamle kunder til den regulerede tarif i henhold til artikel 6a i forordning (EU) nr. 531/2012 uafhængigt af, om disse kunder hidtil havde en reguleret tarif eller en særlig, såkaldt alternativ roamingtarif?	Energistyrelsen	Dom	03.09.20
C-616/19	Minister for Justice and Equality i) Skal henvisningen til »den pågældende medlemsstat« i artikel 25, stk. 2, litra d) og e), i direktiv 2005/85 forstås i betydningen a) den første medlemsstat, der har givet beskyttelse svarende til asyl til en ansøger om international beskyttelse, b) den anden medlemsstat, som en efterfølgende ansøgning om international beskyttelse indgives til, eller c) en af disse to medlemsstater? ii) Når en tredjelandstatsborger har fået international beskyttelse i form af subsidiær beskyttelse i en første medlemsstat og flytter til en anden medlemsstats område, er indgivelsen af en ny ansøgning om international beskyttelse i den anden medlemsstat da udtryk for misbrug af rettigheder, således at den anden medlemsstat kan indføre en foranstaltning, hvorefter en sådan efterfølgende ansøgning kan afvises? iii) Skal artikel 25 i direktiv 2005/85 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat, som ikke er bundet af direktiv 2011/95 men er bundet af forordning nr. 604/2013, indfører en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en asylansøgning indgivet af en tredjelandstatsborger, der tidligere er givet subsidiær beskyttelse af en anden medlemsstat, afvises?	Udlændinge- og Integrationsstyrelsen	GA	03.09.20
C-620/19	J & S Service 1. Tjener artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 ligeledes til beskyttelsen af skattemyndighedernes interesser? 2. Omfatter udtrykket »håndhævelse af civile retlige krav« i bekræftende fald også skattemyndighedernes forsvar mod civile retlige krav, og skal de pågældende krav i givet fald allerede være gjort gældende? 3. Giver bestemmelsen i artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679 om beskyttelse af en medlemsstats væsentlige finansielle interesser, herunder skatteanliggender, mulighed for at begrænse indsigtens retten i henhold til artikel 15 i forordning (EU) 2016/679 med henblik på at afværge civile retlige krav om omstødelse ved insolvens mod skattemyndighederne?	Erhvervsministeriet Justitsministeriet	GA	03.09.20
C-637/19	BY 1. Skal udtrykket »almenheden« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet anses for at have den samme betydning? 2. Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal en domstol så anses som almenheden som omhandlet i disse artikler? 3. Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, a) skal en domstol så anses som almenheden, hvis nogen overfører et ophavsretligt beskyttet værk til domstolen?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	03.09.20

	<p>b) Skal en domstol anses som almenheden, hvis nogen spreder et ophavsretligt beskyttet værk til domstolen?</p> <p>4. Har det nogen betydning for bedømmelsen af, hvorvidt indgivelsen af et ophavsretligt beskyttet værk til en domstol udgør en overføring eller spredning til almenheden, at der i national ret findes regler om aktindsigt, som indebærer, at dokumenter, der indgives til en domstol, som udgangspunkt, med mindre de er omfattet af fortrolighed, er tilgængelige for enhver, som anmoder om dem?</p>			
C-265/19	<p>Recorded Artists Actors Performers</p> <p>1. Er en national rets forpligtelse til at fortolke direktiv 2006/115 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret (herefter »direktivet«) under hensyn til Romkonventionens og/eller WPPT's formål og mål begrænset til begreber, som udtrykkeligt er nævnt i direktivet, eller omfatter den alternativt begreber, som alene findes i de to internationale aftaler? I hvilket omfang skal direktivets artikel 8 navnlig fortolkes på grundlag af kravet om »national behandling« i WPPT's artikel 4?</p> <p>2. Har en medlemsstat en skønsmargen til at fastlægge kriterierne for afgørelse af hvilke kunstnere, der betragtes som »udøvende kunstnere« i medfør af direktivets artikel 8? Kan en medlemsstat navnlig begrænse retten til at få del i det rimelige vederlag til tilfælde, hvor enten i) fremførelsen finder sted i et land i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), eller ii) de udøvende kunstnere har bopæl eller ophold i et EØS-land?</p> <p>3. Hvilken skønsmargen har en medlemsstat med hensyn til at reagere på et forbehold, som en anden kontraherende part har taget i henhold til WPPT's artikel 15, stk. 3? Er medlemsstaten navnlig forpligtet til at nøjagtigt afspejle vilkårene i det forbehold, som den anden kontraherende part har taget? Er en kontraherende part forpligtet til ikke at anvende 30-dagesreglen i Romkonventionens artikel 5, i det omfang den kan føre til, at en producer henhørende under den part, som har taget forbehold, modtager et vederlag i henhold til artikel 15, stk. 1, mens den samme optagelses udøvende kunstnere ikke modtager et vederlag? Kan den kontraherende part alternativt tildele rettigheder til statsborgere henhørende under den part, som har taget forbehold, på et mere generøst grundlag end den part, som har taget forbehold, har gjort, dvs. kan den kontraherende part tildele rettigheder, som ikke gengældes af den part, som har taget forbehold?</p> <p>4. Er det under nogen omstændigheder tilladt at begrænse retten til et rimeligt vederlag til producenterne af en lydoptagelse, dvs. at nægte retten for de udøvende kunstnere, hvis fremførelser er blevet optaget i denne lydoptagelse?</p>	Kulturministeriet	Dom	08.09.20
Forenede sager C-674/18 og C-675/18	<p>TMD Friction m.fl.</p> <p>1) Tillader artikel 3, stk. 4, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledningen af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue i national ret, som principielt bestemmer, at artikel 3, stk. 1 og 3, i direktiv</p>	Beskæftigelsesministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	09.09.20

	<p>2001/23/EF også finder anvendelse på arbejdstageres ret til ydelser i forbindelse med alderdom og invaliditet eller ydelser til efterladte i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger i forbindelse med overførsel af en virksomhed, en begrænsning, således at erhververen ikke hæfter for rettigheder, som er baseret på beskæftigelsesperioder før indledningen af insolvensbehandlingen?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Følger de foranstaltninger, som i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23/EF er nødvendige for at beskytte arbejdstageres interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom, i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledning af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue af det beskyttelsesniveau, som kræves i henhold til artikel 8 i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens? 3) Såfremt det andet præjudicielle spørgsmål bevares benægtende: Skal artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23EF fortolkes således, at de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstageres interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger er truffet, når national ret bestemmer, at</p> <ul style="list-style-type: none"> – forpligtelsen til i fremtiden at udbetale en ydelse i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger til en arbejdstager, som er omfattet af overførslen af en virksomhed under insolvensbehandling, principielt overgår til virksomhedserhververen, – virksomhedserhververen hæfter for fremtidige pensionskrav i det omfang, hvori disse er baseret på beskæftigelsesperioder i virksomheden efter indledningen af insolvensbehandlingen, – den instans, som i henhold til national ret sikrer pensioner i tilfælde af insolvens, i dette tilfælde ikke skal dække den del af de fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, og – arbejdstageren kan påberåbe sig retten til værdien af den del af sit fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, i forbindelse med overdragerens insolvensbehandling? <p>4) Når national ret bestemmer, at artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF i tilfælde af overførsel af en virksomhed også skal anvendes under en insolvensbehandling, finder artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/23/EF da anvendelse på arbejdstageres pensionsrettigheder i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, der allerede er opstået før indledningen af insolvensbehandlingen, men først medfører en ret til ydelser for arbejdstagerne, når den begivenhed indtræder, der udløser retten til pension, og dermed først på et senere tidspunkt?</p> <p>5) Såfremt det andet eller det fjerde præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Omfatter det minimumsbeskyttelsesniveau, som medlemsstaterne skal sikre i henhold til artikel 8 i [direktiv 2008/94], også en forpligtelse til at sikre pensionsrettigheder, som i henhold til national ret endnu ikke var juridisk erhvervet ved indledningen af insolvensbehandlingen, og som i det hele taget kun erhverves</p>			
--	--	--	--	--

	<p>juridisk i kraft af, at arbejdsforholdet ikke afsluttes i forbindelse med insolvensen?</p> <p>6) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Under hvilke omstændigheder kan de tab, som den tidligere arbejdstager har lidt på grund af arbejdsgiverens insolvens for så vidt angår ydelserne fra den erhvervstilknyttede pension, anses som åbenbart uforholdsmæssige og dermed forpligte medlemsstaterne til at sikre en minimumsbeskyttelse imod dem i henhold til artikel 8 i direktiv [2008/94], selv om arbejdstageren modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder?</p> <p>7) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Sikres en beskyttelse af arbejdstagernes pensionsrettigheder, som er nødvendig i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv [2001/23] eller artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv [2001/23], og som er sidestillet med artikel 8 i direktiv [2008/94], også, når denne beskyttelse ikke følger af national ret, men kun af en direkte anvendelse af artikel 8 i direktiv [2008/94]?</p> <p>8) Såfremt det syvende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Har artikel 8 i direktiv [2008/94] også direkte virkning, således at den kan påberåbes af en individuel [arbejdstager] ved den nationale ret, når vedkommende ganske vist modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder, men de tab, som vedkommende lider på grund af arbejdsgiverens insolvens, alligevel skal anses som uforholdsmæssige?</p> <p>9) Såfremt det ottende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal en privatretligt organiseret institution anses som et offentligt organ i en medlemsstat, når medlemsstaten — på bindende vis for arbejdsgiveren — har udpeget den pågældende institution som den instans, der sikrer arbejdsmarkedspensioner i tilfælde af insolvens, og institutionen er underlagt det statslige finansselskab og opkræver de nødvendige insolvenssikringsbeløb fra arbejdsgiverne i henhold til offentlig ret, og på samme måde som en myndighed kan tilvejebringe betingelserne for iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse gennem en forvaltningsakt?</p>			
C-165/19 P	<p>Slovak Telecom mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: —Rettens dom ophæves helt eller delvist. —Afgørelsen annulleres helt eller delvist. —Subsidiært annulleres eller nedsættes de ST pålagte bøder yderligere. —Kommissionen tilpligtes at betale alle omkostninger i forbindelse med den foreliggende sag og sagen for Retten.</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	09.09.20
Forenede sager C-225/19 og C-226/19	<p>Minister van Buitenlandse Zaken m.fl.</p> <p>1. Er en klagesag som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3, vedrørende en endelig afgørelse om afslag på visum af den grund, der omhandles i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), et effektivt retsmiddel som omhandlet i artikel 47 i EU's charter om grundlæggende rettigheder under følgende omstændigheder: - i begrundelsen for afgørelsen har medlemsstaten anført: »De anses af en eller flere medlemsstater for at udgøre en trussel mod den offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed, som defineret i Schengengrænsekodeksens artikel 2, nr. 19, henholdsvis 21, eller mod en eller flere medlemsstaters internationale forbindelser«</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	09.09.20

	<p>- hverken i afgørelsen eller under klagesagen anfører medlemsstaten, hvilken særlig eller hvilke særlige af de i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi, nævnte fire grunde, der gøres gældende mod ansøgeren</p> <p>- under klagesagen anfører medlemsstaten ikke andre nærmere materielle oplysninger eller nogen støtte for den eller de grunde, der ligger til grund for indsigelsen fra den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater)?</p> <p>2. Er der under de i spørgsmål 1 beskrevne omstændigheder tale om god forvaltning som omhandlet i artikel 41 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, særligt når henses til forvaltningens pligt til at begrunde sine afgørelser?</p> <p>3.a. Skal spørgsmål 1 og 2 besvares anderledes, såfremt medlemsstaten i den endelige afgørelse om visum henviser til en eksisterende og tilstrækkelig tydeligt angivet mulighed i den anden medlemsstat for at indlede en klagesag mod den ved navns nævnelser anførte ansvarlige myndighed i den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater), som har indgivet den i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a), nr. vi), omhandlede indsigelse, og hvorunder afslagsgrunden kan behandles?</p> <p>3.b. Kræves det for en bekræftende besvarelse af spørgsmål 1 i forbindelse med spørgsmål 3.a., at afgørelsen i en klagesag mod den medlemsstat, der har truffet den endelige afgørelse, udsættes, indtil ansøgeren har haft lejlighed til at anvende klagemuligheden i den anden medlemsstat (eller de andre medlemsstater), og såfremt ansøgeren gør brug af denne mulighed, at den endelige afgørelse er truffet i denne klagesag?</p> <p>4. Har det for besvarelsen af spørgsmålene nogen betydning, om den myndighed, der i medlemsstaten (eller i medlemsstaterne) har fremsat indsigelse mod, at der udstedes visum, kan gives lejlighed til at indtræde i klagesagen mod den endelige afgørelse om visum som den anden modpart, og herved kan få lejlighed til at underbygge den eller de grunde, som indsigelsen støttes på?</p>			
C-254/19	<p>Friends of the Irish Environment</p> <p>1) Udgør en afgørelse om at forlænge varigheden af en projektgodkendelse den aftale om et projekt, som udløser artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (herefter »habitatdirektivet«)?</p> <p>2) Påvirker nogen af de følgende betragtninger svaret på spørgsmål 1) ovenfor? (A) Projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, idet lovgivningen fejlagtigt ligestillede en passende vurdering i henhold til habitatdirektivet med en vurdering af indvirkninger på miljøet i henhold til VVM-direktivet (direktiv 2011/92/EU). (B) Den oprindeligt udstedte projektgodkendelse angiver ikke, om ansøgningen om godkendelse blev behandlet i henhold til fase 1 eller fase 2 i habitatdirektivets artikel 6, stk. 3, og indeholder ikke »fuldstændige, præcise og endelige konstateringer og konklusioner, der kan fjerne enhver rimelig videnskabelig tvivl for så vidt angår virkningerne af de arbejder, som var påtænkt [på den] omhandlede [lokalitet]«, som krævet i henhold til sag C-404/09, Kommissionen mod Spanien. (C) Godkendelsens oprindelige periode er udløbet, og som følge heraf er projektgodkendelsen ophørt med at have retsvirkninger for så</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.09.20

	<p>vidt angår hele projektet. Der kan ikke udføres nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen i afventning af den mulige forlængelse heraf. (D) Der er aldrig blevet udført nogen projektarbejder i medfør af projektgodkendelsen.</p> <p>3) Såfremt svaret på spørgsmål 1) er bekræftende, hvilke betragtninger [skal] den kompetente myndighed da tage i betragtning ved gennemførelsen af en fase 1- screening i medfør af habitatdirektivets artikel 6, stk. 3? Skal den kompetente myndighed f.eks. tage hensyn til nogle eller alle de følgende betragtninger: (i) om der er sket ændringer i de foreslåede arbejder og anvendelsen, (ii) om der er sket ændringer i den miljømæssige baggrund, f.eks. i form af udpegningen af europæiske lokaliteter efter datoen for afgørelsen om at udstede projektgodkendelse, (iii) om der har været nogen relevante ændringer i den videnskabelige viden, f.eks. mere ajourførte undersøgelser af kvalificerede interesser i europæiske lokaliteter? Skal den kompetente myndighed alternativt vurdere hele projektets virkninger på miljøet?</p> <p>4) Skal der sondres mellem (i) en projektgodkendelse, som opstiller en frist for en aktivitets varighed (driftsfase), og (ii) en projektgodkendelse, som kun opstiller en frist for den periode, hvorunder der kan pågå opførelsesarbejder (opførelsesfase), men – forudsat at opførelsesarbejderne færdiggøres inden for denne frist – ikke opstiller nogen frist for aktiviteten eller driften?</p> <p>5) I hvilket omfang, om overhovedet, er en national rets pligt til, så vidt muligt, at fortolke lovgivningen i overensstemmelse med bestemmelserne i habitatdirektivet og Århuskonventionen betinget af, at sagens parter udtrykkeligt har gjort disse fortolkningsspørgsmål gældende? Nærmere bestemt: såfremt national ret opstiller to beslutningsprocesser, hvoraf kun den ene sikrer overholdelsen af habitatdirektivet, har den nationale ret da pligt til at fortolke national lovgivning således, at det kun er den beslutningsproces, som overholder direktivet, der kan påberåbes, uanset at parterne i den for retten verserende sag ikke udtrykkeligt har gjort netop denne fortolkning gældende?</p> <p>6) Såfremt svaret på spørgsmål 2)(A) ovenfor medfører, at det er relevant at overveje, om projektgodkendelsen (hvis varighed skal forlænges) blev udstedt i medfør af en bestemmelse i national ret, som ikke foretog en korrekt gennemførelse af habitatdirektivet, skal den nationale ret da undlade at anvende en regel i national retsplejelovgivning, som er til hinder for, at en anfægtende part stiller spørgsmålstejn ved gyldigheden af en tidligere (udløbet) projektgodkendelse i forbindelse med en efterfølgende ansøgning om projektgodkendelse? Er en sådan regel i national retsplejelovgivning i strid med den lovliggørelsespligt, der for nylig er blevet gentaget i sag C-348/15, Stadt Wiener?</p>			
T-626/17	<p>Slovenien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/1353 af 19. maj 2017 om ændring af forordning (EF) nr. 607/2009 for så vidt angår druesorter og synonymer herfor, der kan anføres ved mærkningen af vin (EUT 2017, L 190, s. 5), annulleres i sin helhed.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	09.09.20
T-143/18	<p>Société générale mod ECB</p> <p>Påstande: — Artikel 5 i Den Europæiske Centralbanks afgørelse nr. ECB/SSM/2017 —</p>	Finanstilsynet	Dom	09.09.20

	O2RNE8IBXP4R0TD8PU41/174 af 19. december 2017 og artikel 3 i bilag A hertil annulleres, for så vidt som de foreskriver de foranstaltninger, der skal træffes angående de uigenkaldelige betalingsforpligtelser i henhold til indskudsgarantiordningerne eller afviklingsfondene. — ECB tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.			
C-122/19 P	 Hamas mod Rådet (appel) Påstande: —Dom af 14. december 2018, Hamas mod Rådet, T-400/10 RENV, ophæves, for så vidt som der deri ikke gives medhold i påstanden om annulation af følgende retsakter: —Rådets afgørelse 2011/430/FUSP af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 47) om ajourføring af listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, Rådets afgørelse 2011/872/FUSP af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 54), Rådets afgørelse 2012/333/FUSP af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 72), Rådets afgørelse 2012/765/FUSP af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 50), Rådets afgørelse 2013/395/FUSP af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, p. 57), Rådets afgørelse 2014/72/FUSP af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 56) og Rådets afgørelse 2014/483/FUSP af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 35), der ajourførte og i givet fald ændrede listen over personer, grupper og enheder, som er omfattet af artikel 2, 3 og 4 i fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, og som henholdsvis ophævede afgørelse 2011/430, 2011/872, 2012/333, 2012/765, 2013/395 og 2014/72, samt —Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 687/2011 af 18. juli 2011 (EUT 2011, L 188, s. 2), nr. 1375/2011 af 22. december 2011 (EUT 2011, L 343, s. 10), nr. 542/2012 af 25. juni 2012 (EUT 2012, L 165, s. 12), nr. 1169/2012 af 10. december 2012 (EUT 2012, L 337, s. 2), nr. 714/2013 af 25. juli 2013 (EUT 2013, L 201, s. 10), nr. 125/2014 af 10. februar 2014 (EUT 2014, L 40, s. 9) og nr. 790/2014 af 22. juli 2014 (EUT 2014, L 217, s. 1) om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af henholdsvis gennemførelsesforordning (EU) nr. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 og 125/2014, for så vidt som disse retsakter vedrører Hamas, herunder Hamas-Izz al-Din al-Qassem. —Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for denne appel. —Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger i sagerne T-400/10, T-400/10 RENV, C-79/15 P og den foreliggende sag.	Udenrigsministeriet	Dom	10.09.20
C-363/19	Konsumentombudsmanden 1. Regulerer artikel 5 og 6, sammenholdt med artikel 10, stk. 1, og artikel 28, stk. 5, i forordning [nr.] 1924/2006, bevisbyrden, når en national domstol skal efterprøve, om der er blevet anvendt ulovlige sundhedsanprisninger i en situation, hvor de pågældende sundhedsanprisninger svarer til en anprisning, som er omfattet af en ansøgning i henhold til artikel 13, stk. 2, i forordning [nr.] 1924/2006, men hvor ansøgningen endnu ikke har ført til en afgørelse om godkendelse eller ikke-godkendelse, eller skal bevisbyrden afgøres efter national ret?	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.09.20

	<p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at bestemmelserne i forordning [nr.] 1924/2006 regulerer bevisbyrden, påhviler bevisbyrden da den virksomhed, som anvender en bestemt sundhedsanprisning, eller den myndighed, som til den nationale domstol indgiver begæring om, at denne forbyder virksomheden fortsat at anvende anprisningen?</p> <p>3. Regulerer artikel 5 og 6, sammenholdt med artikel 10, stk. 1, og 28, stk. 5, i forordning [nr.] 1924/2006, i en situation som den i det første spørgsmål beskrevne, beviskravene, når en national domstol skal efterprøve, om der er anvendt ulovlige sundhedsanprisligninger, eller skal beviskravene fastlægges efter national ret?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares med, at bestemmelserne i forordning [nr.] 1924/2006 regulerer beviskravene, hvilke beviskrav stilles da?</p> <p>5. Påvirkes besvarelsen af det første til det fjerde spørgsmål af, at forordning [nr.] 1924/2006 [herunder denne forordnings artikel 3, litra a),] og direktiv 2005/29 finder samtidig anvendelse i sagen for den nationale ret?</p>			
C-386/19 P	<p>Hamas mod Rådet (appel) Påstande: —Dom af 6. marts 2019, Hamas mod Rådet, T-289/15, ophæves. —Domstolen træffer endelig afgørelse vedrørende de spørgsmål, der er genstand for appellen. —Rådet tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger for Retten og Domstolen.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	10.09.20
C-392/19	<p>VG Bild-Kunst Kan den omstændighed, at et værk, som med rettighedshaverens samtykke er frit tilgængeligt på en internetside, indsættes på en tredjemands internetside ved hjælp af »framing«, kvalificeres som »overføring til almenheden« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF, når værket indsættes på en sådan måde, at beskyttelsesforanstaltninger imod »framing«, som rettighedshaveren har iværksat eller foranlediget iværksat, omgås?</p>	Kulturministeriet Erhvervsministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	10.09.20
Forenede sager C-407/19 og C-471/19	<p>Katoen Natie Bulk Terminals et General Services Antwerp m.fl. Sag C-471/19 vedrører: 1. Skal artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eventuelt sammenholdt med artikel 56 TEUF, med artikel 15 og 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og med lighedsprincippet fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorefter personer eller virksomheder, der på et belgisk havneområde ønsker at udføre havnearbejde som omhandlet i lov af 8. juni 1972 om havnearbejde –herunder aktiviteter, der ikke vedrører lastning og losning af skibe i egentlig forstand – er forpligtet til kun at benytte sig af anerkendte havnearbejdere? 2. Kan Grondwettelijk Hof (forfatningsdomstolen), såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, foreløbigt opretholde retsvirkningerne af de i sagen omhandlede artikler 1 og 2 i loven af 8. juni 1972 om havnearbejde for at undgå retsuskikkerhed og sociale spændinger og sætte lovgiver i stand til at bringe dem i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af EU-retten?</p> <p>Sag C-407/19 vedrører (uddrag):</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	10.09.20

	<p>1. Skal artikel 49 TEUF, 56 TEUF, 45 TEUF, 34 TEUF, 35 TEUF, 101 TEUF eller 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 106, stk. 1, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for ordningen i henhold til artikel 1 i kongelige bekendtgørelse af 5. juli 2004 »om anerkendelse af havnearbejdere på de havneområder, der omfattes af anvendelsesområdet for lov af 13. juli 2016 om havnearbejde«, jf. artikel 2 i den nævnte bekendtgørelse af 5. juli 2004, nemlig den ordning, at havnearbejdere som omhandlet i artikel 1, § 1, stk. 1, i den kongelige bekendtgørelse af 5. juli 2004, idet de anerkendes af den administrative kommission, der er paritetisk sammensat, dels af medlemmer udpeget af de arbejdsgiverforeninger, der er repræsenteret i det pågældende paritetiske underudvalg, dels af medlemmer udpeget af de arbejdstagerorganisationer, der er repræsenteret i det paritetiske underudvalg, bliver optaget i eller afvist fra poolen af havnearbejdere, hvorved der ved anerkendelsen med henblik på optagelsen tages hensyn til behovet for arbejdskraft, når det samtidigt tages i betragtning, at der ikke er fastsat nogen frist, inden for hvilken den administrative kommission skal træffe afgørelse, og at det kun er muligt at anfægte den administrative kommissions anerkendelser ved at anlægge retssag? [...]</p> <p>7. Skal artikel 49 TEUF, 56 TEUF, 45 TEUF, 34 TEUF, 35 TEUF, 101 TEUF eller 102 TEUF, eventuelt sammenholdt med artikel 106, stk. 1, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for den ordning, der blev indført ved artikel 1, § 3, i kongelig bekendtgørelse af 5. juli 2016 som affattet ved artikel 1, nr. 2, i kongelig bekendtgørelse af 10. juli 2016, nemlig den ordning, hvorefter (logistiske) arbejdstagere, der udfører arbejde som omhandlet i artikel 1 i kongelig bekendtgørelse af 12. januar 1973 »om oprettelse af og fastsættelse af betegnelse af det paritetiske udvalg for havnedriften og dennes kompetence« på områder, hvor gods med henblik på forberedelse af videredistribution eller forsendelseundergår en forandring, der indirekte fører til en konstaterbar merværdi, skal råde over et sikkerhedscertifikat, hvorved dette sikkerhedscertifikat gælder som anerkendelse som omhandlet i loven af 8. juni 1972 »om havnearbejde«, idet der tages hensyn til, at ansøgning om certifikatet skal indgives af en arbejdsgiver, der har indgået en arbejdsaftale med en arbejdstager om udførelse af sådant arbejde, at udstedelsen af certifikatet sker mod forevisning af arbejdsaftalen og et identitetskort, og at de nærmere regler om den procedure, der skal følges, er fastsat ved kollektiv arbejdsoverenskomst, uden at lovgiver på dette punkt skaber klarhed?</p>			
C-449/19	<p>WEG Tevesstraße Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1) fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser i en medlemsstat, hvorefter sammenslutningen af boligejeres levering af varme til boligejerne er fritaget for merværdiafgift?</p>	Energistyrelsen	GA	10.09.20
Forenede sager C-473/19 – C-474/19	<p>Föreningen Skydda Skogen m.fl. C-473/19 vedrører: 1. Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national praksis, som indebærer, at forbuddet alene omfatter de</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	10.09.20

	<p>arter, som er opregnet i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, eller som er truede på et givet niveau, eller som har en langsigtet faldende tendens i bestanden?</p> <p>2. Skal begreberne »forsætligt at dræbe/forstyrre/ødelægge« i artikel 5, litra a)-d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, og i artikel 12, stk. 1, litra a)-c) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, fortolkes således, at de er til hinder for en national praksis, som indebærer, at hvis formålet med foranstaltningen åbenbart er et andet end at dræbe eller forstyrre arter (eksempelvis skovbrugsforanstaltninger eller arealanvendelse), skal der foreligge en risiko for, at arternes bevaringsstatus påvirkes negativt af foranstaltningen, for at forbuddet træder i kraft?</p> <p>C-474/19 vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national praksis, som indebærer, at forbuddet alene omfatter de arter, som er opregnet i bilag 1 til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, eller som er truede på et givet niveau, eller som har en langsigtet faldende tendens i bestanden?</p> <p>2. Skal begreberne »forsætligt at dræbe/forstyrre/ødelægge« i artikel 5, litra a)-d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, og i artikel 12, stk. 1, litra a)-c) i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, fortolkes således, at de er til hinder for en national praksis, som indebærer, at hvis formålet med foranstaltningen åbenbart er et andet end at dræbe eller forstyrre arter (eksempelvis skovbrugsforanstaltninger eller arealanvendelse), skal der foreligge en risiko for, at arternes bevaringsstatus påvirkes negativt af foranstaltningen, for at forbuddet træder i kraft?</p>			
C-509/19	<p>BMW</p> <p>Skal den indførte vares transaktionsværdi i henhold til artikel 71, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 269 af 10.10.2013) suppleres med omkostningerne til udvikling af en software, som er udviklet i Den Europæiske Union, af køberen er stillet til rådighed for sælgeren uden beregning og er installeret på den indførte styreenhed, hvis de ikke er indbefattet i den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for den indførte vare?</p>	Toldstyrelsen	Dom	10.09.20